

измѣнявать и на *й* или на *я*; като: *брои, бройвамъ, или броявамъ; дои, дойвамъ, или доявамъ*; 2) Едно-сложни-ти въ трете лице не извръгать гласнѣ-тѣ; като: *мы, мывамъ; би, бивамъ; аѣ, аѣвамъ или аѣйвамъ.*

3) Причястіе-то, кое-то прави сложны-ты врѣ-мена; за него щемъ кажемъ въ слѣдующѣ-тѣ главѣ.

ГЛАВА ШЕСТА.

За причястія-ша.

128. Причястія сѣ прилагателны, извадени отъ глаголь; като: *исалъ, спалъ, бишъ.*

129. Причястія-та като прилагателны склонявать ся въ три рода и двѣ числа; а като извадени отъ глаголь имѣть залогъ видъ и врѣмя; като: *исалъ, а о; двигалъ, двигнѣшъ, исанъ* и пр.

130. Причястія-та въ Българскый языкъ ся употрѣблявать само въ едно прѣминѣло врѣмя.

Забѣлѣжв. Причястія: *сжущый, горящый, вонящый, на-стоящый, слѣдѣжущый* сѣ отъ настояще врѣмя; нѣ тыи сега имѣть значеніе като прилагателны имена.

131. Причястія-та сѣ *дѣйствителны* и *страда-тельны*.

Дѣйствителны-шы причястія происхождать отъ глаголы, что показвать дѣйствіе; като: *исалъ, училъ, мылъ* и пр.